

tua salus diluet; servatus a me vitam mihi dederis, oro, quaesoque; amissoque metu patere medicamentum concipi venis; laxa paulisper animum, quem intempestiva sollicitudine amici sane fideles, sed moleste seduli turbant. Non securum modo haec vox, sed etiam laetum regem, ac plenum bonae spei fecit. Itaque, *si dii, inquit, Philippe, tibi permisissent, quo maxime modo animum velles experiri meum, alio profecto voluisses: sed certiore, quam expertus es, ne optasses quidem; hac epistola accepta, tamen quod dilueras, bibi, et nunc credo, te non minus pro tua fide, quam pro mea salute esse sollicitum.* Haec eloquutus, dextram Philippo offert. Ceterum, tanta vis medicaminis fuit, ut quae sequuta sunt, criminationem Parmenionis adjuverint; interclusus spiritus arcte meabat. Nec Philippus quidquam inexpertum omisit: ille fomenta corpori admovit; ille torpentem, nunc cibi, nunc vini odore excitavit. Atque, ut primum mentis compotem esse sensit; modo matris sororumque, modo tantae victoriae appropinquantis admonere non destitit. Ut vero medicamentum se diffudit in venas, et sensim toto corpore salubritas percipi potuit; primo animus vigorem suum, deinde corpus quoque expectatione maturius recuperavit: quippe post tertium diem, quam in hoc statu fuerat, in conspectum militum venit. Nec avidius ipsum regem, quam Philippum intuebatur exercitus: pro se quisque dextram ejus amplexi, grates habebant velut praesenti deo. Namque haud facile dictu est, praeter ingenitam illi genti erga reges suos venerationem, quantum hujus quoque regis vel admirationi dediti fuerint, vel caritate flagraverint. Jam primum nihil nisi divina ope aggredi videbatur; nam, quum esset praesto ubique fortuna, temeritas in gloriam cesserat. Aetas quoque vix tantis matura rebus, sed abunde sufficiens, omnia etiam ejus opera honestabat. Et quae leviora haberi solent, plerumque in re militari gratiora vulgo sunt: exercitatio corporis inter ipsos, cultus habitus-